

Za sv. birmo —

molitvenike in rožnivece v knjigarni Tiskarne sv. Cirila v Mariboru in v Ptuj. —

Kupujte katoliške molitvenike v katoliških knjigarnah.

je kredit za preložitve ceste v Dravski dolini.

Delo na državni cesti državna meja—Št. Ilj—Maribor lepo napreduje. S prvimi deli je tvrdka Nassimbene že prišla do bližine železniške postaje Cirknica. Noč in dan vozijo kamen iz državnega kamnoloma v Reki pri Hočah. Vožnje oskrbuje tvrdka Lininger iz Maribora, a drobljenje kamna je prevzela tvrdka Šešker iz Sv. Jurija.

Neznan utopljenec. Nasproti Loki pri Zidanem mostu pri Čotovi krčmi so potegnili iz Save delavci, zaposleni z lovljenjem premoga, neznanega utopljenca. Prepeljali so ga v mrtvašnico v Radeče. Utopljenec je star kakih 40 let. Na desni roki ima tetoviran rudarski znak, nad njim žensko glavo, na levi pa črke BAB. Razven okroglega ogledalca niso našli pri njem ničesar, kar bi kazalo na njegovo osebnost.

Važno za posetnike Ljubljanskega velesejma! Ako si pri postajni blagajni nabavite za ceno 2 Din rumeno železniško izkaznico ter celo vozno karto in potem pri prihodu na velesejem pokažete rumeno izkaznico potrditi, se z isto vozno karto lahko zastoj vrnete domov. Ta vozna olajšava bo v veljavi: za potovanje v Ljubljano od 31. maja do 14. junija, za povratek od 5. do 19. junija vključno. Na parobrodih jugoslovanskih parobrodarskih družb velja popust sestojel v tem, da se s karto nižjega razreda lahko peljete v višjem razredu: za potovanje v Ljubljano od 20. maja do 14. junija, na povratku od 5. do 20. junija.

Kadar žena potuje... Neka gospodinja, ki je morala na svojem potovanju prenočiti v malem hotelu podeželskega mesta, pride zjutraj na zajtrk ter omeni lastniku hotela: »Škoda, da kvartirite vaše perilo s slabim milom.« Gostilničar jo začudeno pogleda, gospa pa nadaljuje: »To se takoj občuti po vonju prevleke za blazine, rjuh in sploh vsega perila. Pa tudi brez ozira na ta

neprijetni duh: s slabim milom si boste popolnoma pokvarili svoje perilo. Za pranje bi morali uporabljati samo dobro jedrnatilo, kakor je pristno Schichtovo milo Jelen! Tedaj bo perilo lepo in trpežno in bo imelo prijeten, zdrav vonj! Za namakanje perila ne pozabite žensko hvalo.«

Obžalovanja vredni slučaj.

Nezaslišano bogoskrunstvo in vlom v cerkev. V noči na 29. maj je bilo v Št. Petru pri Mariboru od neznancev vlomljeno v tamošnjo župno cerkev. Vlomilci so se najbrž zvečer pustili zakleniti v cerkev. Vlom je bil izvršen v tabernakelj, iz katerega so vzeli dva medeninasta in s srebrom prevlečena keliha in iz iste snovi posode za sv. olje. Pod glavnim oltarjem so razbili relikvijar sv. Faustina, kjer so iskali zaman dragocenosti. Ciborij in monštranco so pustili. Pač pa so pojedli iz ciborija 180 posvečenih hostij, v kelihe so si nalivali mašno vino in pili. Denarna škoda znaša 4500 Din. Komisija je mnenja, da sta bila na delu dva lopovska brezbožneža, za katerima se vršijo z vneto poizvedbo.

Hitro v rokah pravice. V noči je bilo vlomljeno v Mariboru v Vetrinjski ulici v skladišče starinarja Pukla. Vlomilec je odnesel raznih predmetov za 2000 Din, a se ni dolgo veselil posesti ukradenega blaga. Policija je naglo ugotovila, da je umoril 22 letni Franc Danko, ki je moral v zapor.

Že zopet goljuf na delu. Že parkrat smo poročali, kako so podeželski ljudje nasledili raznim sleparjem, ki se izdajajo za odposlance državne oblasti in na ta način izsiljujejo od obubožanih kmetov zadnje pare. K posestnici Julijani Mlaker v Razvanju pri Mariboru se je priklatil zadnje dni kakih 30 let star goljuf, ki je trdil, da je davčni uradnik in išče ponarejene kovanice. Na zahtevo je preplašena Mlakerjeva lopovu pokazala vso svojo denarno gotovino v znesku 450 Din. Goljuf je ženski pokazani denar zaplenil s pripombo,

naj pride ponj naslednji dan k mariborski carinarnici. Posestnica je šele drugi dan spoznala, da je nasledila drznemu sleparju.

Dolgo časa iskan ponarejevalec prijet. Lani na jesen so odkrili v Radvanju pri Mariboru ponarejevalnico za stotake in jurje. Glavni krivec in mojster, že predkaznovani Franc Rupnik je tedaj pobegnil v smeri proti Karlovcu in se je doselej spretno izmikal oblasti. Rupnika so te dni izsledili orožniki v Sp. Novi vasi pri Slovenski Bistrici in je bil izročen okrognemu sodišču v Mariboru. Rupnik je že star blizu 70 let in je bil tovariš znanega, pred desetimi leti v mariborski kaznilnici na jetiki umrlega ponarejevalca Jurija Potočnika.

V enem pretepu štirje ranjeni. V nekem vinotoču v Jurševcih pri Sv. Urbanu pri Ptuj je došlo zadnje dni do prepira in pretepa, v katerem je hotel razmirati vročkrvneže 56 letni Franc Kolarič. Pri pomirjevanju mu je nekdo tako razparal trebuh, da so mu izstopila čreva. 38 letni Malek je odnesel iz poboja poškodbe na glavi in na obeh rokah, 26 letni Kolarič je dobil zabodljaj v desnico in 56 letni Kolarič je obležal nezavesten. Omenjeni ranjenci so se zatekli po zdravniško pomoč v ptujsko bolnišnico.

Obstrel iz zasede. Na Polensaku je zadel iz zasede oddani strel 22 letnega posestniškega sina Franca Florjanciča na povratu proti domu v levo roko. Orožniki so pod sumom krivde prišli hlapca F. Č.

Skočil v ribnik in utonil. Pri čevljarskem mojstru Vidoviču v Ptuj se je učil 17 letni Simon Murko, sin posestnika iz Placerja. Malo pred oprostitvijo je fant zginil, ker je zgubil stotak. Fant se je iz bojazni potikal okrog. Dne 29. maja na večer je pričakal svoje dekle in jo je spremljal do švabovega ribnika. Deklina mu je prigovarjala, naj se vrne k staremu ali k mojstru. Fant se je radi opominov razburil in je v prepiru deklino štirikrat zabodel. Zabodel je še sebe, skočil v ribnik in utonil. Hudo ranjeno dekle so spravili v ptujsko bolnišnico.

nikoli vaju ne bom zapustila. Hudo mi gotovo ne bo; vama bom tudi kolikorkrat bo mogoče poslala pošto, da bosta vedela, da mi je dobro.«

»Da, dobro ji mora biti, za to bom jaz skrbel,« je zakrehal Gašpar. »Vsak dan bom šel gledat nanjo, da bom videl, če je vse prav; varoval jo bom kakor svoje oči, kakor kako židano streho, da. In spet se bo vrnila — čez osem dni ali čez osem tednov ali vsaj čez osem let, hehehe!«

»Gašpar, ti si brez srca!« je zacvilila mežnarica.

»Hehe! Malo norcev bom vendar smel imeti, Marjeta!... Če bi se Cenca tudi z vsemi štirimi držala tega sveta, dalj ko nekaj tednov ne more biti. Potem vama pripeljem Veroniko spet nazaj in še las ji ne bo manjkal, če si ga pri česanju ne bo izdrla; in še bolj brumna in bodra bo in še mlajša in še lepša, kakor je zdaj. Da.«

Mežnarica se je cmerila.

»Marjeta, ne bodi neumna!« je zagodrnjal mežnar. »Svojemu bližnjemu moramo pomagati, kadar je v stiski; le tedaj smemo tudi sami upati, da nam bo Bog pomagal. Božje pomoči pa smo zmerom potrebni.«

»V stiski človek spozna prijatelje,« se je zopet oglasil Gašpar. »Pa takega ne kmalu, kakor je Aleš. In Veronika!... Pa povej, Veronika, kdaj pojdeva!«

»Čimprej! — Jutri, če je uju prav,« je odgovorilo dekle.

»Živio, jutri pojdeva, koj po maši! Kako se bo moja Barburika razveselila! Veronika, tak kamen si nam odvalila od srca, večjega, kakor je šmarsko skalovje. Toda nič se ne boj! Gledali bomo nate, ko da si naš otrok.«

Ne da bi čakal na kako Aleševo ali Marjetino besedo, jo je močic urezal in zapel:

»Kdor v zavet mojo pribeži,
se mu nič hud'ga bati ni:
pod streho vsak'ga vzamem rad,
naj star je ded al' dekleč mlad.«

Tu lahko je brez vseh skrbi,
v dežju, soncu poje si:
ker ni ga kraja varnejš'ga,
ko je ta streha Gašparjeva.«

Močic je izpil vino in poveznil kozarec na mizo:

»Tako, zdaj pa je dovolj!« je dejal. »Zdaj bomo pa še malo pokramljali. Tako mi je lahko pri srcu, da bi kar poskočil.«

Mežnar pa je pokleknil za mizo, se naslonil na klop in rekel s svojim globokim glasom:

»Zdaj bomo rožni venec molili, potem pa gremo spat. Zjutraj bo treba zgodaj vstati.«

Koj nato so že doneli enakomerni glasovi štirih molilcev. Čuti pa je bilo najbolj mežnarjev bas in

izumira. Domačini vsakako rajši občejejo po špansko med seboj.

Zakon proti živalskemu filmom

Angleški konservativni poslanec sir Robert Gower je spodnji zbornici predložil zakonski načrt, po katerem naj bi se prepovedalo predvajanje filmov, v katerih se prikazuje kakršnokoli mučenje živali. Pri tem je vseeno, da li se je zlo zgodilo na naraven ali umeten način. Na isti način bi se naj prepovedali filmi, ki kažejo trpljenje ali brenenje živali.

Brezlični kašipoti za letala

V bližnjem času nameravajo v Afriki po-

Beg iz življenja. Dne 28. maja jutraj je našel pri nabiranju gob v gozdu obešenega oskrbnik vinogradov na Preseki kočarja Ivana Ščavničarja iz Nunske grabe pri Ljutomeru.

Dva poškodovanca se zatekla v celjsko bolnišnico. Ignac Podhraški iz Brezne gore pri Humu ob Sotli je napadel 36 letnega kamnoseka Štefana Novaka iz Malega Tabora pri Humu in mu je zasadil nož blizu srca. — Trije posestniški sinovi iz šmarske okolice so napadli 27 letnega brezposelnega pekoveškega pomočnika Lojzeta Gorjupa s Polžanske gorice pri Šmarju pri Jelšah in so mu z udarci s koli prebili lobanjo. Omenjena poškodovanca sta se zatekla po zdravniško pomoč v celjsko bolnišnico.

Smrten obračun med hlapcem in gospodarjem. Na Telovo se je zgodil na Orlih pri Ljubljani žalosten slučaj, ki je zahteval življenje 50 letnega Ignacija Pajka, posestnika na Rudniku 94. Pajk je prišel v krčmo na Orle, kjer je bil njegov hlapec Janez Rojc. Gospodar in hlapec sta se sprla, Pajk je Rojca že v krčmi napadel, na povratu se ga je lotil s polenom, a je hlapec v samooobrambi tudi zamahnil s polenom proti Pajku. Zadel je gospodarja na glavo ter mu prebil lobanjo. Pajk je koj podlegel poškodb, Rojc se je pa sam javil orožnikom.

Umor uglednega posestnika. V noči na 26. maj je bil v Čabračah, v okraju Škofja Loka, v svojem mlinu z lopato ubit Janez Šinkovec, 44 letni posestnik, mlinar in lesni trgovec. Šinkovca je našel drugi dan v mlinu mrtvega njegov sin. Zadeva je zaenkrat zagonetna.

Izpred sodišča.

ROPARSKI UMOR NA POBREŽJU PRED SODNIKI

Veliki senat mariborskega okrožnega sodišča je obravnaval 28. maja roparski umor na Pobrežju pri Mariboru, ki je bil zagrešen lani julija in kojega žrtev je postal upokojeni financer Ivan Stranjšak.

Skoro 11 mesecev je trajala preiskava, preden je bilo vse toliko ugotovljeno, da je bil žalostni slučaj zrel za obravnavo. Zanimanje občinstva za proces je bilo tako veliko, da so morali odpreti veliko porotno dvorano in še ta je bila premajhna za naval radovednežev.

Kdo so krivci?

Na zatožni klopi so se pojavili trije delomržeži, ki so zašli zgodaj na stranpota, padali vedno globlje, dokler niso zagrešili na Pobrežju roparskega umora. Gre za 24 letnega delavca Karla Stern, 29 letnega trgovskega pomočnika Ivana Koller in 30 letnega ključavničarskega pomočnika Franca Belak. Obtožena trojica je iz Maribora, oziroma s Pobrežja. Obtožnica slika krivce kot klateže, ki so tedaj prišli za delo, če drugače nikakor ni šlo. Najljubše jim je bilo, če so jih vzdrževali starši ali sorodniki. Deteljica se je kmalu spoprijateljila, ker je pač vsak hotel dobro živeti in nič delati. Ko so jim pošla slednjič vsa sredstva, so sklenili, da se bodo dokopali do denarja na račun drugih in za slučaj tudi z nasiljem.

Obtoženi so zagrešili še več zločinov, najhujši je pa umor Stranjšaka, ki jih je slednjič razkrinkal ter prignal na zatožno klop.

Razni napadalni načrti

Iz obtožnice je razvidno, da se je lotila trojica začetkom julija 1936 več načrtov, kako bi si s silo pomagala do večje de-

Pri nekaterih boleznih žolča in jeter, žolčnih kamenih in zlatenci urejuje naravna

FRANZ - JOSEFOVA

grenčica

prebavo in pospešuje iztrebljenje črevesja. Klinične izkušnje potrjujejo, da domača pitna kura (zdravljenje) dobro učinkuje, ako popijemo

FRANZ - JOSEFOVO

vodo

zmešano z malo tople vode, zjutraj na prazen želodec.

Ogl. reg. S. br. 15483/35.

staviti 27 brežičnih postaj, ki naj bi letalom označevala pot in jim omogočala poleta tudi ponoči in v megli. Te postaje so važne posebno v zvezi z nameravnim ojačenjem zračnega poštnega prometa. Iz Anglije bi šla zračna pošta osemkrat na teden do Južne Afrike. Tudi za razvoj ostalega letalstva bodo novi brežični kašipoti imeli velik pomen.

Mačka, ki ribe lovi

V Köfiachu na nemškem Štajerskem je nekdo nedavno opazoval tole: Navadno pravimo, da kar mačka rodi, vse miši lovi. Toda mačka, katero je oni možakar opazoval, je lovila menda tudi ribe in ne samo miši. Tako je pripoveduje

Veronikin zvonki sopran; mežnaričin alt je bil hri-pav, Gašparjev tenor pa precej dremoten.

Kakor je Gašpar dejal, tako je bilo: Veronika je bila njegovi bolni sestri Cenci prav všeč. Že ko jo je zagledala, se je razveselila, da pride mlada postrežnica.

Veronika se je tudi kaj kmalu udomačila. S svojo prijaznostjo, vdanostjo in spretnostjo, s svojo lepoto in mladostno vedrostjo se je, kakor vsakomur, prikupila tudi bolni Cenci. Ni trajalo dolgo, že je bila Veronika kos razdražljivi, prepirljivi ženski.

Sicer se je Cenca zopet in zopet spozabila in, kadar jo je začelo prav hudo trgati, je jela robantiti in vpiti na vse pretege; toda čim je zagledala velike, lepe dekletove oči, kako začudeno in očitačoče vanjo strmijo, jo je postalo sram, utihnila je in se zarila s svojimi bolečinami v blazino ali v odejo.

Še ni minulo deset dni, ko se je zdelo Cenci, da brez Veronike ne more biti.

Seveda, dekle je storilo vse, kar je bolnica želela. Z rahlo pa vendar krepko roko jo je predevala, tečno in okusno ji je kuhala, vedno jo je vljudno nagovarila: »gospa«, vse je lepo čedila, ponoči je spala v bolnišnici sobi, da bi ji noben klic ne ušel, podne pa je presedela večidel pri njej, jo tolažila ali pa ji z veselim pripovedovanjem delala kratek čas. Ako je bolnica kaj nespametnega ali celo kaj škodljivega želela, je Veronika kakor za šalo menila: bolniki so

narne vsote. Vzeli so na muho razne osebe, o katerih so bili prepričani, da hranijo doma znatnejše denarne vsote. Predvsem so bili izbrani g. Gotfried Lasbacher v Koroščevi ulici, šolski nadzornik Ivan Koropec v Gosposvetski ulici in pa Ivan Stranjšak v Mejni ulici. S slednjim je bil znan Koller. Tuintam je občeval v njegovi hiši. Istotako so mu bile znane tudi hišne razmere ostalih dveh gospodov. Koller je prejel od tovarišev nalogo, da še enkrat natančno poizve vse razne prilike pri za napad določenih žrtvah in naj o njih poroča.

Obisk pri g. Lasbacherju

Stern in Belak sta se podala 7. julija v stanovanje g. Lasbacherja, kateremu sta lagala, da ju je odposlal mestni magistrat in se hočeta prepričati o stavbenem stanju njegove hiše. V postelji je ležala gospa Lasbacher, ki pa lopovoma ni posvetila posebne pozornosti. V ugodnem trenutku sta zmaknila tička z nočne omari-ce denarnico, v kateri sta pa naletela na veliko presenečenje na borih 150 Din.

Tolovajstvo pri Stranjšaku

Naslednjega dne, 8. julija, je ostal Koller po dogovoru doma, medtem ko se je postavil Belak na stražo pred Stranjškovo hišo. Stern je stopil v stanovanje, ker je znal, da je gospodinja zdoma in na trgu. Stern se je zapletel s starim Stranjšakom v pogovor in medtem se je prikazal tudi Belak. Oba sta pobila nič hudega slutečega financarja od zadaj z železnim predmetom na tla, sta ga še zadavila in od-vlekla truplo v kuhinjo.

Po izvršenem umoru sta odprla omaro, iz katere sta vzela šatuljo, katero sta odprla in ukradla iz nje 4800 Din in dva zlata prstana. Nato sta se lopova odstranila, ne da bi ju bil kdo opazil.

Plen sta še enkrat pregledala blizu železnice. Najbolj je bil razočaran Belak, kateri je računal z mnogo večjo gotovino. Prepustil je denar tovarišu s pripombo, naj zamolči njegovo ime, če bi prišla zadeva na dan.

kakor otroci, veseli naj bodo, če jim vse ne ustrežemo.

O spovedi Veronika ni črhnila niti besede ne. Zato pa je, kakor da drugače biti ne more, vsako jutro in vsak večer Cenci na glas molila, na kratko sicer, pa tem bolj goreče. Včasih ji je s svojim ljubkim glasom zapela potihoma tudi kako pobožno pesem — in to, tako je bilo videti, je bilo bolnici prav po volji.

Nekoč je poklicala Cenca Veroniko in ji rekla prosee:

»Veronika, zmeraj moraš ostati pri meni. Ne smeš od mene, dokler ne umrem. — Pa nikar se ne boj, še dolgo ne bom umrla.«

»Ostala bom, dokler me boste hoteli,« je odgovorilo dekle. »Rada sem pri vas, gospa.«

Bolnica kar verjeti ni mogla tem besedam. Vsa vzradoščena je gledala na mladenko, potem pa je rekla:

»Veronika, ti mi ne smeš več rekati: gospa. Reci mi: Cenca!«

»Dobro!« je odvrnilo dekle na svoj priljudni način. »Pa vam bom rekla: mati Cenca.«

»Veronika, Veronika, tipač zmerom pravo zadeneš!« je vzkliknila žena in si ni mogla kaj: solze so ji stopile v oči.

Nekaj časa je bilo tiho, potem je spet rekla:

»Enega edinega človeka imam na svetu, ki me ima res rad.«